

SVATODUŠNÍ DOPIS O SVĚTLE V RÁNĚ

Nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. (Římanům 8, 26)

Ve svátek seslání Svatého Ducha bychom se mohli ptát: Jak se to pozná, že Duch vane i v našem životě? Pokaždé asi nevzplaneme nadšením, třebaže jiskra entuziasmu by se hodila. Přítomnost Ducha se projevuje mnoha způsoby. Věřím, že božský Vítr fouká tam, kde jeho oživujícího dechu je zapotřebí nejvíc. O sestoupení duchovního Světla do našich otevřených ran svědčí probouzející se sounáležitost s trpícím stvořením, které „až podnes společně sténá a pracuje k porodu“.

Nepochybně „i my ve svém nitru sténáme“. Naše bolesti a starosti na sebe strhávají pozornost, čemuž se není co divit, zvláště když se jedná o skutečně vážnou osobní krizi (podlomené zdraví, rozpad vztahů, ztráta zaměstnání či bydlení, dlouhodobé strádání v nejrůznějších oblastech života). Duch nám ukazuje, že nejsme jediní, kdo si nesou svůj kříž. A snad nás váha kříže bude tížit méně, uvědomíme-li si, že ve všem, co prožíváme, jsme spřízněni s celým stvořením, s dalšími Božími tvory, kteří hledají své místo na slunci a jimž se také někdy slunce zatmí a cesta se ztratí v šeru.

Často ani neumíme slovy vyjádřit, co nás trápí. Slova nestačí. Možná i proto se Duch za nás přimlouvá „nevyslovitelným lkáním“. Přichází na pomoc nikoli se zbožnými frázemi a nevyžádanými radami, ale solidárně sténá spolu s námi. Je v tom však ještě něco víc. Trpící příroda, zvířata a malé děti, hendikepovaní a staří lidé (a mnozí další) nedokáží artikulovat a formulovat, čím si zrovna procházejí. Svatý Duch jim nejenom naslouchá. Stává se jejich hlasem.

Když se mně nebo vám nedaří zorientovat se a rozumně popsat, co se děje, když procházíme obdobím vnitřního zmatku a nevíme, jak dál, může to být i šance. Zůstává naděje, že do takové situace zafouká Duch. Umožní nám poznat, že jsme na jedné lodi se stvořením, které neartikulaně sténá. Duch je hlasem tvorů, kteří neumějí mluvit. Bude i naším hlasem, neboť jsme oněměli a najednou alespoň vzdáleně tušíme, jak se cítí podřatý strom, rozlámaná skála, utržená květina, ryba v síti, pes na krátkém vodítku, srnka utíkající před lesním požárem.

Naše problémy nevolají po okamžitém řešení. Volají nás k soucítění s druhými. A nejspíš také k prozření. K novému pohledu na realitu a novému přístupu k ní. Napovědí verše Milana Ohniska: „Veliké srdce uprostřed vesmíru leje svou Lásku na všechny strany jako z konve. A Milost je světlo v ráně.“

Lukáš Bujna, plzeňský biskup CČSH, na Hod Boží svatodušní 24. 5. 2026

